

Izredno lepa čednost.

2. Sveta maša in naša zahvala.

Pri zadnjem razlaganju: „Kako se kaže hvaležnost?“ smo se že precej zadeli tudi ob vprašanje: Zakaj bodimo hvaležni Bogu?

To vprašanje: zakaj moramo biti hvaležni Bogu? je zelo lahko, obenem pa tudi silno težko vprašanje. Lahko je zato, ker nas ljubi Bog ves čas obsipa z brezštevili dobrotami; torej je pravzaprav nepotrebno šele vpraševati, zakaj bodimo hvaležni Bogu? A po drugi strani je pa to vprašanje zato tako težavno, ker je božjih dobrot toliko in so tako velike, da jih ne moremo izračunati in naštetih, ko bi se trudili tudi nočindan ves čas svojega življenja. O, ko bi znali in hoteli ljudje boljše prešteti in ocenjevati božje dobrote, bi bili pač vse drugačno hvaležni!

Poskušajte to že tudi vi, mladi čitatelji. Naj vam nekoliko pomagam.

Ako hočemo prav dobro videti in spoznati kako reč, si jo moramo ogledati pri dobri, svitli luči. Zdi se mi pa, da najboljša luč, pri kateri se jasno in krasno vidijo božje dobrote in od katere tako žarno odseva dolžnost naše hvaležnosti, je ona milo žarobna lučica pred tabernakljem, — večna luč. Pri tej angelski luči se hočemo tudi mi učiti prave hvaležnosti. Saj presveto rešnje Telo, torej tudi sveta maša, se imenuje že itak „Evharistija“ t. j. zahvala. Sv. maša je pa tudi v svojih prelepih molitvah najboljša šola za našo hvaležnost do Boga.

Le vzemi v roko tak molitvenik, v katerem je maša tako urejena, kakor jo molijo mašnik pri oltarju n. pr. „Sv. opravilo“, in prepričaj se sam.

Večkrat se ponavlja pri sv. maši prelepa hvalnica: Čast bodi Očetu itd. In pri vseh delih sv. maše nam doni nasproti nujni opomin: Zahvaljujmo Boga, neskončno dobrotljivega!

Pri glorii molimo prekrasne besede: „Zahvaljujemo Te zavoljo Tvojega veličastva (zavoljo Tvoje velike slave)!“ Nikakor ne bi bilo mogoče tako nakratko pa še več povedati, kakor je povedano

v teh žarnih besedah: zakaj z veličastnimi deli, s katerimi je Bog razodel in razodeva svojo slavo, je obenem hotel tudi osrečiti svoje stvari, zlasti najimenitnejše stvari, angele in ljudi. Če torej pri gloriји molimo: „Zahvaljujemo Te zavoljo Tvojega veličastva“, je to toliko, kakor bi rekli: „Neskončno dobrotljivi Bog, zahvaljujemo Te za vsa Tvoja dela, za vse Tvoje dobre in milosti!“ Zahvaljujemo Te, n. pr. da si ustvaril nebesa, ter pripravil angelom in ljudem neizmerno veliko, večnotrajno blaženost in srečo, in da si jih obdaril s tolikimi prednostmi; zahvaljujemo Te, da si ustvaril svet in na svetu toliko lepote in bogastva, v korist in radost svojim otrokom, ljudem na zemlji; zahvaljujemo Te, da si poslal Svojega edinorojenega Sina na svet, in za vse, kar je Jezus Kristus storil za nas in kar še dela v Svoji sveti cerkvi itd. itd.

Ko mašnik prebere list, reče strežnik v imenu ljudstva: „Hvala Bogu!“ in po evangeliju, ko mašnik iz hvaležnosti spoštljivo poljubi knjigo, reče strežnik: „Hvala Tebi, Kristus!“ Ako smo se pri gloriји skupno zahvaljevali za vse dobrote, se tukaj zahvaljujemo posebej za vse svete nauke in za vse delovanje Jezusovo na zemlji, katero opisuje sveti evangelij.

„Sanktus“ je pa še prav posebej odločen v zahvalo in nam podaja v lepih in krepkih besedah na kratko vse vzroke, zakaj bodimo hvaležni Bogu.

Da bi se verniki res prav iz srca zahvaljevali Bogu, jih najprej mašnik glasno opomni: „Kvišku srca!“ In nato jih navdušuje: „Zahvaljujmo Gospoda, svojega Boga!“ Strežnik reče v njihovem imenu: „Vredno in pravično je.“ Mašnik pa zopet povzame: „Zares vredno in pravično je, spodobno in zveličalno, da vedno in povsod zahvaljujemo Tebe, sveti Gospod, vsemo-gočni Oče, večni Bog!“ O, seveda je vredno, da vedno in povsod zahvaljujemo Boga, ker je dobrotnik tako veličasten in ljubezniv, in ker so dobrote njegove tako velike in mnogotere. — Ko bi šlo po pravici, bi mi morali Bogu povračevati z enakimi dobrotami; a ker tega ne moremo, moramo vsaj to storiti,

kar je v naši moči: ponižno in goreče ga zahvaljevati! Zato pravi mašnik: „Pravično je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo!“ — Pač bi moral biti grd in ostuden tak človek, ki bi mogel pozabiti tolikega dobrotnika in nehvaležen biti za tolike dobrote. Zato nadaljuje mašnik: „Spodobno je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo.“ — A tudi „zveličalno“ je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo. Ako namreč nebeški Oče vidi naše hvaležno srce, nam bo naklonjen ter nam bo radodarno delil novih milosti, saj že za nas ljudi velja pregovor, da „zahvala je nova prošnja“.

Predno mašnik ob povzdigovanju izpremeni kruh v Jezusovo Telo, omenja, da je Kristus zahvalil nebeškega Očeta, ko je vzel kruh v svoje presvete roke; in predno posveti vino, zopet ponavlja, da je Kristus zahvalil nebeškega Očeta, ko je vzel kelih v svoje presvete roke.

To nam je opomin, da naj bi se pri vsaki sveti maši, kadar pozvončka ministrant k povzdigovanju, že naprej še posebej zahvalili za to neizmerno dobroto, da hoče Jezus iz nebeškega veličastva priti k nam in med nami bivati v presv. Zakramentu.

Pri obhajilu mašnik po zavžitju svete hostije ves osrečen vzdihne: „Kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dodelil?!“ Tudi vi se v duhu pridružite mašniku in se spominjajte vseh že prejetih dobrot, ter sklenite, v zahvalo vedno zvesto služiti Bogu in natanko izpolnjevati njegovo syeto voljo.

In predno sv. maša mine, se oglasi še dvojna zahvala. Ko mašnik naznani, da se je približal konec, z besedami: „Ite, missa est!“ odgovori ljudstvo po strežniku: „Deo gratias! Bogu bodi zahvala!“ — in po zadnjem evangeliju ponavlja zopet isto zahvalo. Ako se spominjate tega, kar so vam že katehet povedali o imenitnosti in dragocenosti sv. maše, boste tudi razumeli, kako zelo umestna je ta dvakrat ponavljana zahvala.

Dostaviti moram pa še nekaj jako imenitnega. Prepričali ste se iz te-le razlage, da je božjih dobrot toliko in so tako velike, da se sami nikdar ne moremo dovolj zahvaliti zanje, ko bi tudi nočnindan klečali in

s povzdignjenim rokami hvalili Boga. In ko bi tudi na pomoč poklicali vse anjele in svetnike iz nebes in vse pravične ljudi vsega sveta, da bi z nami z vso njim lastno gorečnostjo zahvaljevali Boga, bi tudi taka zahvala ne bila zadostna. Le tedaj, če pristopi sam Sin božji in se daruje nebeškemu Očetu v zahvalo za vse dobrote, — le tedaj je res zahvala dovoljna in popolna. Imejte torej navado, da pred sv. mašo obudite tudi vselej namen, da bi se po svetí daritvi vredno zahvalili Bogu, ker le Jezusovo najsvetejše Srce se more za nas tako zahvaliti, kakor zaslužijo neizmerne dobrote in milosti božje!

To storite pa še posebej zdaj, ko bomo slovesno obhajali petindvajsetletnico sv. Očeta, papeža Leona XIII!

Edino le z daritvijo sv. maše se moremo dostojno zahvaliti za tako izredne dobrote, katere je predobrotljivi Bog dodelil svetemu Očetu!

Žagino kolesce.

Slovesno so breneli udarci osme ure v prostorih vaške šole, ki se je širila poleg cerkve. Hkrati so se odprla vrata, in na mah je potihnil vrišč in hrup, ki je vrel iz nagajivih, nikdar ugnanih grl.

V sobano je stopil gospod učitelj in iznad očali je danes posebno ostro motril šolske klopi v ozadju. Po molitvi pred ukom pa se je vstopil pred mizo in glasno poklical z zvenečim glasom: „Jurij Podklešček, pridi ven!“

To je sicer nemalo osupnilo dotičnika, a vendar se je dokaj naglo vzdignil in boječe stopal proti učitelju, povešujoč oči, kar ni bilo nikakor dobro zna-